

Dinsdag

I

Sofia laat haar blik tevreden door de showroom glijden. Het is een heel karwei geweest om samen met Sara de meubels te herschikken. Het nieuwe bankstel, dat vanmorgen werd geleverd, staat centraal opgesteld. In het voorbijgaan glijdt haar hand over de zandkleurige stof, een stevig textiel met een zachte touch – zo heeft ze het graag. Glimlachend loopt ze naar het kantoortje achter in de showroom. Stevig en zacht, een combinatie waar ze voor valt. Ook bij mannen.

Ze kijkt op haar mobiel. Marnix heeft niet op haar berichtje geantwoord. ‘Ben je thuis voor het avondeten?’ Hij had toch iets kunnen laten weten? Gewoon antwoorden met ja of nee. Het zal te druk geweest zijn op de beurs, besluit ze. In de diepvries staat nog een lasagne voor twee personen. Ideaal na een dag meubels heen en weer sleuren. En Vik, waarschijnlijk hongerig na zijn zwemles, is er gek op. Dan kan ze lekker lui met hem op de bank liggen in plaats van een verse maaltijd op tafel te toveren.

Maar eerst wil ze de administratie op orde hebben, want morgenvroeg moet ze naar de boekhouder en moeten al de

facturen en bonnetjes bijeengezocht zijn en netjes geklasseerd in de juiste map zitten. Ze trekt de lade open waar ze de hele papierhandel in kiepert tot ze, één keer per maand, naar de boekhouder moet. Marnix wordt verondersteld hetzelfde te doen met de restaurantbonnetjes. Zijn eigen activiteiten heeft hij in een andere vennootschap ondergebracht en gelukkig ook bij een andere boekhouder. Met een zucht begint ze eraan. Al zo vaak heeft ze zich voorgenomen om deze klus wekelijks te klaren. Maar er is altijd iets belangrijker dan dit saaie werkje. Voorovergebogen doorzoekt ze ook de andere lades omdat ze weinig bonnetjes van Marnix vindt. Echt iets voor hem om zelfs dat te vergeten.

‘Heb je me nog nodig?’ vraagt Sara.

‘Nee, hoor,’ zegt ze vanonder het bureaublad. ‘Tot morgen.’

‘Tot overmorgen.’

‘Ach, ja, alweer vergeten. Tot donderdag.’

Met een pijnlijke rug richt ze zich op met een folder in haar handen. ‘Investeren in Dubai.’ Slecht idee, denkt ze. Enkele dagen geleden heeft ze een artikel in de krant gelezen over een groots opgezet project in Dubai dat op de fles is gegaan. Zou Marnix het ook gelezen hebben? Dat moet ze straks of morgen bij hem aankaarten. Als hij in de juiste stemming is, want de laatste tijd is hij erg gesloten. Misschien moeten ze tijdens het weekend tijd maken om met elkaar te praten. Dat doen ze veel te weinig de laatste tijd. Zou ze een tafeltje bij de Italiaan reserveren? Of een weekendje weg, dat zou hen allebei deugd doen. Ze niet enkele documenten aan elkaar en perforeert er gaatjes in. Kan dat wel, zonder Vik? Ze zou zich enorm schuldig voelen, dat weet ze. Ze voelt het nu al, bij het idee alleen. Hij zou het ook totaal niet begrijpen dat hij niet mee zou mogen gaan.

‘Mam, ik heb honger.’

Vik staat in de deuropening tussen de winkel en het woongedeelte.

‘Ja, jongen, nog een kwartiertje, dan ben ik klaar,’ zegt ze zonder op te kijken. Met een dreun trekt hij de deur achter zich dicht.

‘Ik haast me, schat!’ roept Sofia hem na.

We kunnen ook met ons drietjes naar zee gaan, besluit ze met een glimlach.

2

Anton kijkt van opzij in de spiegel. Hij heeft zijn stoppelbaard getrimd op een lengte van vier millimeter. Een kamergenoot in de ontwenningssklinik, John de kapper, heeft het hem aangeleerd. Een medium stoppelbaard moet tussen de drie en vijf millimeter zijn. Ideaal om een litteken te verbergen, dacht hij. Zijn baardgroei is gelijkmatig, behalve op dat verdomde litteken. Hij ligt er niet echt wakker van, maar er hangt een confronterende herinnering aan vast. Op avonden zoals nu vindt hij het heel vervelend. Hij weet dat Esthers ogen er voortdurend naartoe gezogen zal worden. Met zijn wijsvinger glijdt hij over de nieuwe huid, een roze streep van anderhalve centimeter onder zijn jukbeen. Het was een flinke jaap geweest, die hij bovendien pas de volgende dag had laten verzorgen, wanneer hij terug bij zijn positieven was.

In gedachten sprenkelt hij links en rechts aftershave van Armani, haar favoriete geur. Het donkerblauwe overhemd dat hij wil aandoen heeft hij daarnet gestreken, het ligt nog op de strijkplank in de kleine woonkamer. Hij loopt voorbij de ronde eettafel waar een pan, een bord en een drinkglas van gisteren-

avond staan te wachten om afgeruimd te worden. In het voorbijgaan tikt hij op een willekeurige toets van zijn computer en kijkt of er nog berichten zijn binnengekomen.

Ruim een jaar woont hij in deze eenkamerflat. Voorlopig ingericht met enkele meubels die hij van vrienden heeft gekregen, aangevuld met Ikeaspullen, omdat hij aanvankelijk hier maar drie maanden zou wonen. Een korte time-out, na een huwelijk van twaalf jaar. Toen hij eenmaal hun huis, in een rustige buurt aan de rand van de stad, had verlaten, hield Esther hem echter op afstand. Om zichzelf, en Kim natuurlijk, te beschermen tegen zijn dronken buien. Hij begreep het wel. Het was van kwaad tot erger gegaan met hem.

Hij knoopt zijn hemd dicht voor de spiegel in de badkamer. Pas als hij voor de tweede keer in een uur tijd naar het toilet moet, beseft hij dat hij zenuwen heeft voor het etentje met Esther. Het voelt alsof hij een date heeft – een date met zijn eigen vrouw. In zekere zin is dat ook zo. Sinds hij zijn ontweningskuur met succes heeft afgemaakt en ontslagen is uit de kliniek zien ze elkaar alleen op zaterdagochtend als Esther om tien uur Kim brengt. Een afspraak die ze op het einde van zijn opname samen met de begeleidende psycholoog hadden gemaakt. Het is de enige keer in de week dat hij moeite doet om zorgvuldig op te ruimen. Hij wil zijn dochter niet ontvangen in een flat met her en der lege plastic flessen, rondslingerende sokken, loopschoenen of in de piepkleine keuken een stapel vaat. Nu hij niets meer mag drinken heeft hij geen moeite om zaterdagochtend op tijd op te staan. Tegen tien uur heeft hij zich uitgebreid gedoucht en is alles opgeruimd. Soms kan hij Esther verleiden om even binnen te komen en samen een kop koffie te drinken. Haar goedkeurende blik wanneer ze rondkijkt in het appartement ontgaat hem nooit. Vorige zaterdag had ze voorgesteld om een keer samen uit eten te gaan. Zijn hart

had een vreugdesprongetje gemaakt. Nu het zover is, schieten allerlei vragen door zijn hoofd. Zou ze hem nog graag zien? Wil ze dat hij terugkomt? Of wil ze hem op een aangename manier vertellen dat ze definitief een punt achter hun huwelijk wil zetten?

Hij haalt een hand door zijn bruine, licht golvende haar. Zijn uitgesproken wenkbrauwen contrasteren met zijn ogen die wazig voor zich uitkijken – de reden waarom vrouwen hem aantrekkelijk vinden, beweerde Esther vroeger. Na een laatste blik in de spiegel doet hij zijn jas aan. Nog even dwalen zijn ogen door de woonkamer waar hij zich nooit heeft thuis gevoeld.

3

De smalle, houten trap kraakt onder zijn donkerblauwe sneakers. Zonder aan te kloppen opent Benno de deur op de derde verdieping, achteraan in de donkere gang. Hij blijft in de deuropening staan. Charlie, die op de bank met zijn jas aan in slaap is gevallen, schrikt wakker.

‘Wat sta je daar?’ mompelt hij.

Benno komt binnen en trapt met zijn voet de deur in het slot. Er hangt een geur van verschaald bier en sigarettenrook. In het midden van de kamer blijft hij staan. Piekerend kijkt hij op Charlie neer.

‘Wat?’ vraagt Charlie. ‘Is er iets?’

Benno begint te ijsberen in de kleine kamer.

‘Damir heeft me vanmorgen om zes uur uit bed gehaald. Hij en die twee vechtersbazen.’

‘Hebben ze jou iets...’

‘Nee.’

Alsof hij de spanning wil opbouwen, laat hij een pauze vallen.
‘Wat zei hij?’

‘We krijgen één week de tijd om onze schuld af te betalen.
Het is zijn laatste waarschuwing.’

Hij ploft naast Charlie neer op de bank. Het is zo koud in de kamer dat hij zijn zwarte, wollen muts niet afzet. Ook zijn lederen vest houdt hij aan. Charlie peutert zenuwachtig aan een puist in zijn nek.

‘En nu?’

‘Weet ik veel. Tegen volgende week woensdag moeten we vijftigduizend euro op tafel leggen. Anders...’

Hij trekt met zijn wijsvinger een horizontale streep over zijn keel. Ineengedoken kijkt Charlie hem aan met opengesperde ogen.

‘Je zou beter mee naar een oplossing zoeken in plaats van zo in paniek te raken. We hebben het geld samen opgemaakt, hè.’

Benno laat zich onderuitzakken zodat hij iets uit de broekzak van zijn jeans kan pakken, een dichtgevouwen papiertje dat hij voorzichtig opendoet. Charlies hartslag verhoogt bij het zien van het witte poeder. Gespannen kijkt hij toe hoe Benno op een oude cd-hoes met een klantenkaart van Albert Heijn lijntjes maakt met het poeder. Zijn doffe, grijze ogen krijgen een glans. Benno buigt zich voorover en snuift met een opgerold bankbiljet een lijntje op. Om de scherpe prikkeling in zijn neus te temperen knijpt hij er met duim en wijsvinger in. Vervolgens wrijft hij met zijn hand het poeder weg dat aan de buitenkant is blijven hangen. Met een kreun laat hij zich achterovervallen en geeft het opgerolde bankbiljet aan Charlie. Die neemt het gretig aan. Zijn hart bonkt zwaar in zijn borstkast. Hij snuift met twee korte, stevige rukjes een lijn op.

‘Wanneer laat je die verwarming eens maken?’ vraagt Benno.

‘Ik ga straks iemand bellen.’

Hij heeft al nagedacht over wie hij zou kunnen bellen, maar hij heeft geen flauw idee. Ook niet hoe hij de reparatie moet betalen.

‘Dat zeg je al een paar dagen.’

Charlie haalt bijna onzichtbaar zijn schouders op. Te onrustig om te blijven zitten springt Benno op en steekt een sigaret aan. Hij kijkt door het kleine dakraam naar de sombere lucht.

‘Het is Damir menens deze keer. Hardhandig heeft hij me uit bed gesleurd en tegen de muur geklemd. Zijn arm duwde tegen mijn strottenhoofd, waardoor ik geen lucht meer kreeg en moest kokhalzen.’

Charlie kijkt hem angstig aan. Hij weet tot wat Damir in staat is.

‘Eén week krijgen we,’ gaat Benno verder. ‘Volgende week woensdag moeten we alles hebben. “Je weet wat we anders met jou en die andere schlemiel zullen doen”, zei hij nog voor hij vertrok.’

Charlie kan het zich levendig voorstellen. Damir met zijn twee kompanen, gedrongen mannen met brede schouders, altijd met een onnozele grijns op hun gezicht. Maar Charlie weet dat het niet om te lachen is. Damir had hen bevoorraad met een hoeveelheid drugs die zij moesten verkopen in cafés, op straat of aan vrienden en kennissen. In plaats van te dealen hadden ze een fantastisch cokefeestje gebouwd dat drie dagen aan een stuk had geduurd. Als kers op de taart hadden ze een vliegtuig naar Ibiza genomen om daar op het strand verder te feesten. Na vijf dagen waren ze uitgeput teruggekomen. Zonder drugs en zonder geld. Het had niet lang geduurd of Damir was achter hen aangekomen. Hij moet op zijn beurt zijn schuld tijdig kunnen aflossen bij Egor, het hoofd van de Kroatische drugsbende.

Charlie voelt hoe zijn kaakspieren zich gespannen zijn waar-